

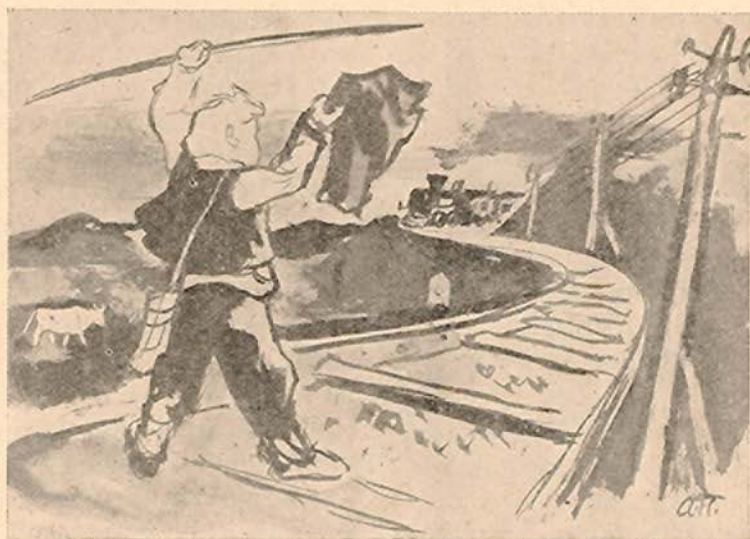
жадно гледаше частитѣ на локомотива и после, седналъ подъ нѣкое дърво, започваше да го рисува въ тетрадката си.

Щомъ дойдѣше вечеръ при мене, той ми показваше рисунката. Колко хубава бѣше! Сякашъ я бѣ рисувалъ голѣмъ човѣкъ. А после започваше живо:

— Като гледамъ какъ бѣга влака, иска ми се да стана

ко очакваше да мине бързия влакъ. Изведнажъ той чу силно бучене. Предъ очитѣ му се откри страшна картина. Тамъ наблизу цѣлото баирче, заедно съ желѣзопжтната линия, се свлѣчедолу въ мжтнитѣ води на рѣката.

Минко настрѣхна като си помисли, че само следъ нѣколко минути влакътъ ще дойде отъ горе и ще се струпали въ про-

машинистъ и да карамъ машината да лети като стрела...

Есенъта оголи дърветата. Занизаха се мъгливи и дъждовни дни. Цѣла седмица непрекъснато валѣ дъждъ. Минко пасѣше и тоя день говедата край желѣзопжтната линия. Къмъ обѣдъ завалѣ проливенъ дъждъ.

Свитъ подъ едно дърво, Мин-

пастъта. Стотици хора ще намѣрятъ смъртъта си!...

Въ далечината се разнесе глухото тракане на идещия влакъ. Нѣмаше време за бавене. Минко се затича като лудъ и заста на между релситѣ на линията. Влакътъ летѣше изъ нанадолещето съ голѣма бързина.

Щомъ се показа машината,